

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
ЈЕДАНУТ НЕДЕЉНО
СА ВИШЕ СЛИКА.

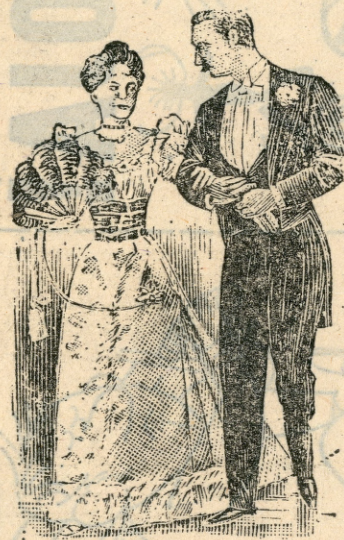
УРЕДНИШТВО
И
АДМИНИСТРАЦИЈА ЈЕ
У
БОЈЕОДЕ МИЛЕИНА УЛ.
Бр. 18
ГДЕ ТРЕБА
ПРЕТПЛАТУ
И
РУКОПИСЕ СЛАТИ
КОЈИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ

ОГЛАСИ
СЕ ПРИМАЈУ
ПО
УМЕРЕНОЈ ЦЕНИ
СЛИКЕ (КЛИШЕТА
УЗ ИСТЕ
БЕЗПЛАТНО
ИЗРАЂУЈЕМ

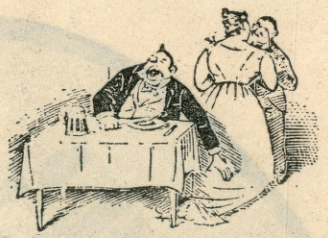
Претплатна је цена
На целу год . . 3 дин.
На по . . . 1.50 „
А ПРИМАЈУ ЈЕ
СВЕ ПОШТ
У СРБИЈИ

НА ЗАБАВИ

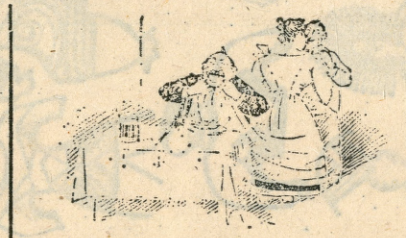

Жока: Дакле велите да вам се допадам. Да ли сте већ распитали каква сам и колико вредим?
Кок: Море о вредности то ћу са твојим татицом разговарати.

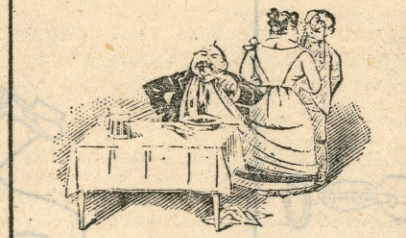
ЧА ЈЕВТИН „МАЛЕР“

Са драганом збори касирица Цвета Јевта тражи, нема му салвета,

драган Цвету неће ни да чује Јевта вели, добро салвет ту је

И док Цвету грди драган Маша Јевта вели — дивна паприкаша

Грди Цвета што је узео Јевта Њену сукњу у место салвета

Најсигурније

Једном кад сам био код једнога мог друга, показиваше ми он све своје покућанство и намештај. Пошто ми показа све, замолим га да ми покаже

ПАМЕТНИ СТЕВА

Отац: Реци ти мени Стевице, кад заслужиш батине и кад већ морамо да те бијемо, кога више боле мене или маму?

Стевица: Мене.

и своју канцеларију. Кад одосмо тамо на велико изненађење спавим буре с' ракијом. Тада га упиташ: Јели, бога ти, шта ће овде ово буре с' ракијом? Он ми рече: Овде моја жена не долази, па је најсигурније!

У КАФАНИ

А: Бадава опет ништа без великих вароши, као што је Београд.

У њему се увек нађе средства за раскошан живот. Ето ја сам из Параћина дошао у Београд са 3 динара у џепу.

Б: А сад...
А: Сад имам 5.000 дин. дуга.

НАГРАБУСИО

Дошао један Ера у Београд, па пошао књаз Михаиловом улицом. Идући тако наиђе на једну велику кућу, коју стаде разгледати и диви ти јој се. У том га спазе и газда од куће, и запита га: „Шта мислиш, Еро, да кошта ова кућа“? На то се питање Ера предомисли и мирно рече: „Добош ће казати“.

Милорад Курсула

У ЈАХАЧКОЈ ШКОЛИ

А: Зашто ли су оволика огледала овде?

Б: Зато, да би сваки јахач могао видети да ли још седи на свом коњу!

Љубиша

СРЕТАН

Један зидар падне са трећег спрата и на место остане мртав. На то се искупи гомила света. Кад су га на кола товарили испале му из џепа велики нож, на то ће један из гомиле рећи: „Баш је срећан што се није набо на нож!“

прибележио
Ла Кузон

ЂОРАВКО НА САМРТИ

Један ђоравко поче умирати, и запита лекара хоће ли му смрт бити лака.

„Хоће, хоће, одговори лекар, вама треба само једно око затворити, па сте умрли.“

ИЗ ШКОЛЕ

УЧИТЕЉ: Децо, сутра ћу вам причати о Колумбовом јајету. Да би вам исто што боље разјаснио, сваки од вас мора сутра понети собом по једно јаје — ко код куће нема јаја може и масло донети.

ПИСАЦ И ЧИТАОЦИ

ПИСАЦ: Пробдио сам многе ноћи, док написах тај роман.

или Крагујевачка железница

ЧИТАОЦИ: Зато ли нас читајући тако љуто мори — сан!

ЛАКА ПОГОДБА

Двојица купе једног коња за јахање. Један ће рећи: „Кад ја јашим, ти ћеш ићи пешке, а кад ти идеш пешке, ја ћу јахати.“

ПУЦАЋУ...

Стражар на ђуприји види где се један спрема да скочи у реку — да се удави.
— Стој! Пуцаћу...

?

Мала Милица стоји пред огледалом, па развлачи уста, прћи се и преврће очима, а тетка јој рече:

— Милице, душо, немој да се бекељиш, јер ћеш остати ружна.

— А јел тетице — одговори Милица сасвим невино — ти мора да си се много бекељила кад си била мала?

Два крадљивца беху у једну апсану затворени. Један

што је украо сат а други једну краву.

Онај што је украо краву поче да боцка свог друга те га упита:

— Јово, види колико је сати?

— Како ћу да видим кад га немам, но мислим да је већ време да се краве музу — од говори му Јова.

ЕВО И ТЕБИ...

На неком костим балу увикао се неки коцкар. Он опази у неког господина златна дугмета на капуту па извади перорез и почне их сећи једно по једно. Господин то осети па брзо извади свој перорез и одсече коцкару уво. Коцкар викну:

— Ево вам господине ваша дугмета.
— Ево и теби твоје уво.

ШТО ЗОВЕТЕ МРТВЕ?

Превозила се преко једне воде лађа пуна свакојаког на рода. Подиже се олуја да су сви били у опасности живота свога. Сваки се по своме закону почне молити богу.
Хришћани: „Помоз' свети

Никола“. Турци: „Свети пророче Мухамеде, аман!“ и т. д. Један човек видевши све то рече:

„Шта је вама људи!? Што зовете мртве? Што не зовете људе, сваки из свог села, да нам помогну!“

УЗРОК

Некаквом шаљивчини кажу да је лој због рата много поскупео.

— А зар се војске бију при свећама ноћу — одговори овај.

ОВО ОДЕ, ДАЈТЕ ДРУГО

Дошао поп у једно село да крсти дете. Била је зима а у близини куће домаћинове била је залеђена река. Кад је поп хтео крстити дете, донесе га над пробивен лед, па та ман да га замочи у воду, а дете исклизне из руке па падне у воду. Поп се окрете па рече: „Ово оде, дајте друго“.

ЗАПОВЕСТИ ЗА ЖЕНЕ

Свога мужа љуби верно, А комшију — неизмерно!

КРОЗ 120 И КУСУР ГОДИНА НАШЕ ХУМОРИСТИЧКЕ ШТАМПЕ

Избор: Жика Јовановић и Алек Марјано

Године 1898. у Београду је покренут лист „ШИЛО“. Његови сарадници, на челу са главним уредником, очигледно се нису много заветали и углавном су се ограничавали на прављење безазлених шала.

14 IX 943 1785

АТЛАНТ
666-623:

АТЛАНТИДО, ЉУБАВИ МОЈА!

Ови цртежи нађени су на зидовима пећина у разним деловима света. Цртао их је преисторијски човек, желећи да овековечи „синове неба“, односно Атланте, који су својим виманама истраживали Земљу.

Савет је свим нашим надзорницима, распоређеним по племенима источног и западног континента, упутио подробна упутства како убудуће да поступају с варварима, с тим да им, у знак сећања на 77-годишње за седање Савета, одреде шест дана рада, док седми могу да се одмарају и славе бића која су од све муке измислили.

Данас, после толико времена, и у овим последњим тренуцима наше планете, знам да је веровање варвара последица ропства и незнања. Они су напросто морали да измисле некаква натприродна бића као утеху, противтежу свом безизлазном положају.

Да смо их ослободили и упутили у наше науке, таква настраност се не би никад dogodila, као што је и нема ни на једној насељеној планети Галаксије.

Ипак, захваљујући новим, маштовитим поступцима наших надзорника, за извесно време могли смо да одахнемо:

— Из свих оболелих племена повукли смо нашу војску, јер робове више није требало гонити да раде. Чинили су то добровољно, у славу својих натприродних бића.

— Ако је ту и тамо неко племе требало казнити, чинили смо то у име бића, што је само појачавало веру и дисциплину међу преживелима, па је тако и наш положај био све чврћи.

Додуше, морали смо да обавимо и једну непријатну ствар.

Како рекох, било је неколико племена која нису подлегла овој зарази, па су се њихови припадници, баш као и ми сами, смејали оболелим робовима, што нам више није ишло у рачун. Пошто су то били прилично способни, али непослушни народи, које ми никад нисмо успели потпуно да покоримо, покушали смо да их заразимо овом болешћу. На њихову несрећу, показали су се чврћим него што смо претпостављали.

Но, реда је морало да буде, па је Савет донео одлуку да се униште сви до једнога.

То је и учињено, али у присуству најугледнијих представника оболелих, којима смо претходно објаснили да је реч о онима који не верују у натприродна бића, па их сада стиже заслужена казна.

Посматрајући погибију здравих, оболели су још више очврсли у својој вери, и били су радосни што имају тако моћне заштитнике.

Само се по себи разуме да смо ми, Атланти, кад год смо боравили међу оболелима, глумили да верујемо у њихова натприродна бића, с тим што смо себи обезбедили место тумача њихове воље (која се увек поклапала с нашом).

Временом, варвари су од својих привиђења и замишљених бића направили прави култ, чак су у томе показали и извесне организацијске способности.

Замислили су, на пример, да међу „бесмртнима“, како су их звали, постоји врхунско биће, које управља свим и свачим, ствара, уништава, и без чије воље ништа не може да се догоди и на Феи, и у Свемиру.

Тако су наши објашњење за све појаве око себе: ако се догодио земљотрес, била је то воља врхунског бића; ако је неко неког убио, опет је он ту умешао своје прсте; ако је година била сушна, било је то по његовој жељи, итд.

Чак су и појаве на небу приписивали њему, да би на крају „објаснили“ и оно што ми наши научници, а ни највећи умови других цивилизација на ближим и даљим планетама све досад нису могли — стварање Универзума.

Они су, ни пет ни шест, изјавили да је све то дело врхунског бића! Било је то најпримитивније, али и најефикасније објашњење, како су уз осмех признали научници.

Но, ма како било примитивно, оно је ипак било делотворно: учинило је живот робова подношљивим.

Ваљда због тога су и осетили потребу да ово врхунско биће и друга њему подређена натприродна бића симболично прикажу, и да им се клањају.

Зато су у слободним часовима почели да праве кипове, најпре од дрвета, затим од камена, и најзад од метала. А да им ови кипови не би пропадали на киши и ветру, ставили су их под кров, што се касније назвало храмом. Ту су се сваког седмог дана окупљали и, посредством наших чиновника, сада жреца, „разговарали“ са својим врхунским бићем и његовим помагачима.

Ова околност помогла нам је да их још боље подјармимо, пошто су они свом врхунском бићу, посредством нашег чиновника, казивали све што су намеравали да чине, те смо увек на време били обавештени о њиховим намерама.

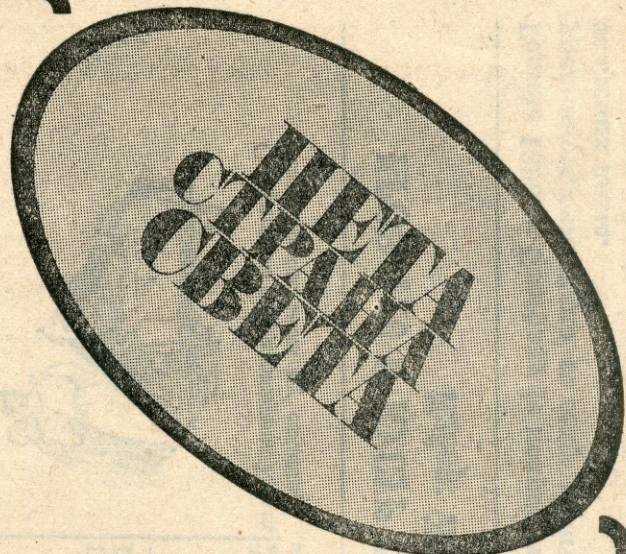
Невоља је била у томе што је свако племе имало своје врхунско биће, а ово опет своју хијерархију, па су се међу припадницима разних племена јављале свађе, туче, па и убиства — све због за њих веома важног питања: чије је врхунско биће јаче, боље, правичније, итд.

Због тога смо били принуђени да одредимо границе између разних племена, те су на тај начин створене прве варварске државе, чије краљеве су постављали наши чиновници, гада већ првосвештеници врхунског бића, њих смо бирали из редова самих робова, и то оних најпослушнијих.

Тако су, ето, на Феи остали душевно оболели робови, и ми, Атланти, којима су они хиљадама година верно служили.

Сасвим неочекивано — а та заслуга припада мени — испоставило се да ми, Атланти, ипак нисмо сами.

(Наставиће се)

ПАНАЈОТ ГЕЛЕВ

(БУГАРСКА)

★★★★★★★★★★

